

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Kong Hjort (1830)

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Kong Hjort (1830)", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *samlede skrifter af Forf*, 1866-67, s. 279. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem01tom-shoot-workid54318/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: samlede skrifter af Forf

Kong Hjort.

(Kjøbenhavns flyvende Post, 1830.)

I den Overbeviisning, at man ved en ny Udgave af Digtninger, der allerede have været saa heldige at vinde en stor Publicitet og et ualmindeligt Bifald, bør gaae yderst varsomt tilværks med Forandringer, selv om disse muligvis vare Forbedringer, har Forfatteren anseet det for rigtigt, at lade de to Noveller „En Hverdags-Historie“ og „Den magiske Køgler“ ordret afstrykkes efter den tidligere Udgave, kun med nogle faa Rettelser i et og andet Udtryk, alle faa ubetydelige, at Læseren ikke vil bemærke dem, uden ved en anstillet Sammenligning.

Kun i „Kong Hjort“, med hvis Catastrophe Forfatteren var tilfreds, har han udarbejdet en aldeles forandret Slutning, i den Tanke, at Forandringen her var paa rette Sted, da den er en virkelig Forbedring, og denne Novelle desuden ikke hidtil har valet saa stor

Dymærksomhed, som de to andre, og følgelig maa antages, ikke at være saa nærværende i Publicums Erindring, som disse.

Pf S. L. Heibergs Fortale til *Noveller, gamle og nye*, af Forf. til „*En Sværd.-Hjæl.*“ I. Bind, 1833.

Christian Poulsen var en meget udmærket Dreng. Han besad en Aandsnærværelse og Besindighed, som vilde gjort et voxent Menneske Værd; og med disse skjønne Egenskaber forenede han den endnu skjønnere: at være en kærlig Søn, et ærligt og retsindigt Barn. Der var to Omstændigheder, som han især kunde takke for disse Fortrin. Den første bestod i den Lykke at eie en overmaade forstantig og kærlig Fader, og den anden i Noget, som man ved første Blik maatte kalde en Ulykke: Han var nemlig allerede temmelig indvietet i Modgangens haarde, men velgjørende Skole, og havde derved lært at finde sig i Verdens Gang og at beherske sig selv langt bedre, end man ellers kunde fordrø det af en trettenaars Dreng. I sine første Barndomsaar havde han ført et meget lykkeligt Liv hos sine gode Forældre. Hans Fader, Jørgens Poulsen, var dengang en meget velhavende Smedker, der til stor Fuldkommenhed forstod sit Haandværk; han havde i sine yngre Dage reist paa sin Profession, og seet sig om i Verden, og han var agtet og afholdt af Alle som kjendte ham. Med Et vendte Lykken sig fra ham, og alle Uheld stormede ind i hans Huus. En uhykkelig Ildbrand fortærede i een Nat hans Magazin, hans Værktois, hans Subbo, kort

sagt, Alt hvad han eiede; og hvad som var endnu sørgeligere, hans kjære Hustru, Christians gode Moder, blev syg af Ferskræftelse, tilligemed sit yngste Barn, en nydelig lille Pige, og døde tilligemed hende saa Uger efter. Den ulykkelige Poulsen, der nu blev allene tilbage med sin stakkels Christian, blev meget syg af Sorg, og i denne langvarige Sygdom henfælede det Sidste af det Livet, han endnu havde tilbage. Da han var en Mand, som ikke let lod Modet falde, bestattede han at begynde forfra igjen og tage Arbeid som Svend hos en anden Mester, men Sygdom og Sorg havde saaledes fortæret hans Kræfter, at han endnu ikke var istand dertil. I dette uheldige Tilfælde fik han et Besøg af sin Halbroder, der var en rig Urtekrammer. Denne foreslog ham at boe hos ham med sin Søn, og forestaae hans Handel, mod at have Alting frit i Huset og en ringe aartlig Løn i Penges. Han selv, sagde han, kunde af legemlig Svaghed, og formedelst mange Forretninger ude af Huset, ikke passe sin Handel, og blev derfor bebrøget af sine Folk. Poulsen modtog dette Tilbud, men ikke med Glæde, thi han kendte sin Broder som en raa og usforstandig Mand af flette Sæder. Han vidste godt, at de Forretninger ude af Huset, hvorover han klagede, ikke bestode i Andet end at fare omkring paa Stroer og Wiin-
kjeldere med andre Svirebrødre, og at den legemlige Svaghed kun var Følgen af denne strafværdige Levemaade. Heller ikke havde han Lyst til Broderens Handel, eller forstod sig synderlig derpaa; men han tænkte, at med Flid og redelig Villie kunde han vel snart lære saa Meget, som hans Broder forstod, og det syntes ham

desuden Pligt imod sin Søn, at gribe denne Leilighed til at fortjene Brodet til sig og ham, indtil noget Bedre maaffee kunde tilbyde sig. Han drog da til sin Broder med Christian, der dengang var ti Aar, og forestod Handelen med største Iver og Held, uden at Dette dog sikkrede ham og hans Søn for Broderens raa og uhyglige Behandling. Urtekræmmeren havde en Søn ved Navn Peter, paa samme Alder som Christian. Denne Peter var en dum, doven og døsig Dreng, der ovenikjøbet var hoffærdig af sin Faders Penge, og ved alle Leiligheder mishandlede Christian. Naar nu Urtekræmmeren kom halv fuld hjem om Aftenen, holdt han med sin dumme Søn i alle dennes Uartigheder; han jog Christian ud af Stuen, sparkede til ham, kaldte ham et Hundskors, en Hund, som han maatte jøde uden mindste Nytte for Noget, o. s. v. Naar nu den gode Poulsen kom op paa sit lille Kammer for at gaae tilsengs, og fandt sin stakkels Dreng grædende, trøstede han ham med sin Kjærlighed, sit usforsagte Mod og sit faste Haab til bedre Tider, og disse stille natlige Samtaler styrkede Fader og Søn, bandt dem fastere til hinanden, og indblæste Christian en Begeistring for alt Gødt, som vi ville ønske alle vore unge Læsere^{*)}).

De Aar vare saaledes henrundne, uden at Poulsen havde kunnet iværksætte sin Plan til at blive Smedkæmpe. Hans Broder, som nok indsaar den store

^{*)} I den flyvende Post, hvori denne Fortælling første Gang var trykt, kaldtes den: „Et Stov-Eventyr for Børn.“

Nytte, han havde af ham i sin Handel, vidste altid at indrette det saaledes, at han paa en eller anden Maade fik Noget tilgode hos sin jattige Broder, saa han kunde sige: „Vær saa god! du har din Frihed; men betal mig først hvad du er mig skyldig.“ Og saaledes gaae den stakkels Poulsen sine stittige og duelige Arme lænsebundne.

Engang i Dyrehavstiden fik Urteframmeren, som hed Hr. Bliq, det Indfald at tage sin Søn med paa en Lysttour til Kirsten Piils Kilde, hvor han selv var en daglig Gæst, og ofte tilbragte Natten med uogle andre Svirebrødre. Men da hans Peter var meget uskyldig og klobset, vilde han ogsaa have Christian med, for at Denne kunde tage vare paa sin Fætter, uden at Faderen behøvede at bryde sig om Drengen. Poulsen undte gjerne sin Søn at deeltage i en Fornøielse, som saa Hjelpen tilbød sig for ham. De kjørte da bort en Søndag Eftermiddag, og Poulsen blev ene hjemme, for at passe paa Huset.

Selskabet, som bestod af Hr. Bliq og En af hans Svirebrødre, samt de to Dreng, var neppe ankommet i Dyrehaven, førend begge Mændene satte sig ind i et Telt, og lode sig give Viin, hvorpaa Hr. Bliq kaldte paa Drengene, leverede dem en Rigsdaler til Fornøielse og Fortøring, og befalede dem nu at sørge for dem selv, gaae omkring og more dem, og komme tilbage til Teltet om Aftenen. Drengene vare begge fornøiede, og gik hen til den Bakke, som paa disse Dage af Aaret, med sine Ghyger, Skuespil og fremmede, mærkværdige Dyr, er et sandt Paradiis for Børn. Her gik de nu et Par Timers Tid, og glædede dem ved dette for

Begge gaaſte nye Skueſpil; og derpaa traadte de ind i et Telt, for at lade dem give nogle Forſkriftninger. Men nu var al Glæde ferbi, thi Peter var ikke længer til at ſtyre; tiltrods for alle Chriſtians Foreſtillinger drak han ſtrax deres Capital op i en ſlet Punsch, hvortil han ſpiste nogle endnu ſletttere Rager. Halv beruſet fatte han ſig nu i en Gyng, af hvilken han traadte ud i en ynkelig Tilſtand. Han var ſaa ſyg, at han ikke kunde holde ſig iveiret, og ſaldt og ſlog Næſen tilblods, inden Chriſtian kunde komme ham til Hjælp. Med ſtor Anſtrengelſe fik Denne den blødende og høit græbende Peter ført igjennem den ſtore Menneſtevrimmel tilbage til Teltet, hvor hans Fader endnu opholdt ſig. Hr. Bliſ, der, ſaavelſom hans Selſtadsbroder, havde en endnu værre Huus end Peter, og ſaae ſin Søn komme i en ſaa jammerlig Tilſtand, geraadebe i et Slags Raferi, foer med Chriſtian med Skjælsord og Slag, kaſtede ham ud af Teltet, ſvoer paa, at han aldrig mere ſkulde betræde hans Huus, og gjerde en ſaadan Alarm, at Folk ſamlede ſig om den ulykkelige Dreng, og troede, at han havde ſtaaet eller begaaet en ſtor Synd. Kun med Nøie ſlap han bort, og løb ind i det Lykke af Skoven, hvor der var eenſomt.

Med bankende Hjerte ſatte han ſig her under et ſtort Træ, og overtænkte hvad han ſkulde gjøre. Det ſyntes ham fornuftigſt at begibe ſig hjem tilføds, og ſøge, ubemærket af de Andre, at liſte ſig op paa ſin Faders Kammer. Men da det allerede var temmelig mørkt i Skoven, og Veien var ham ubekjendt, gif han vild, og kom, iſtedenfor til Udgangen af Dyrehaven, op

i Nærheden af Eremitagen. Han studsede ved Synet af det smukke Jagtslot, som han aldrig tilforn havde seet. I det Samme udbrod et skrækeligt Uveir, som længe havde truet. Lørdagen gjenløb rædsomt mellem de høie Bøge, og Regnen begyndte at styrte ned. Den stakkels forladte Dreng søgte Skjul under det Skur, som bedækkte Indgangen til Kjelderen under Slottet. Han saae ind i det store, mørke Kjøkken, hvor en munter Aldkrændte paa Skorstenen, og en gammel Kone kyslede, smaaafnakkende — som det lod — med sig selv. Hvor gjerne var han gaaet ind og havde tørret sine vaade Klæder ved Ilden! Han var ogsaa haade hungrig og tørstig, thi Peter havde fortæret alt Det, der blev forlangt i Teltet, og slet Intet givet ham. Han saae paa den gamle Kone, for at læse af hendes Miner, om han skulde vove at gaae nærmere, og bede om et Stykke Brød og en Drik Vand, da han i det Samme blev meget forbauset ved at bemærke, at der i den snevre Indgang ligeover for ham stod en Mand, der fæstede sine Bine stærkt paa ham. Denne Mand's Udseende var saa forunderligt, at Christian ikke kunde bære sig for en vis Øjen, og tillige maatte smile ved Synet af ham. Han var saa liden, at han neppe med sit uforholdsmæssigt store Hoved kunde naae den halvvoorne Dreng til Brystet. Han bar ganske graae, uldne Klæder, og en rød Hue paa Hovedet. Han saae lystig og godmodig ud; dog var hans Dialekt gjennemtrængende, og hans røde Bine gnistrede som Ild. Han saae længe taus paa Christian. Derpaa sagde han: „Hvem er du? Hvad vil du her?“ Bøffeden og frygtforn besvarede Christian

disse Spørgsmaal, og hans velsklingende Stemme contrasterede med Mandens, som Discanten paa Claveret med en Bas, hvori en stor Stræng er sprungen. Den graa Mand sagde derpaa efter et lille Ophold: „Säg mig oprigtig, har du aldrig pilt eller slaget noget Dyr?“ „Nei, aldrig!“ svarede Christian: „jeg elsker Dyr, og kan ikke taale at see, at der tilføies dem noget Ondt.“ „Har du nogensinde drukket dig fuld?“ „Nei, jeg har ikke!“ svarede Christian, ganske ubeselig over en saa underlig Examen. „Eet endnu“, sagde Manden: „Har du aldrig — — det er i Grundten et dumt Spørgsmaal, for den Sag er ikke saa farlig, men jeg maa dog sige det: Har du aldrig stjaalet saa Meget som for to Skillinges Værdi fra noget Menneffe?“ „Stjaalet!“ gjentog Christian ganske stødt: „Gud bevare mig!“ „Naa, naa!“ sagde Manden: „var den Synd saa gruelig? Et lille Hg? En lille Skeefuld Grød for Exempel? Ikke Sølvs eller Guld!“ „Hverken det Ene eller det Andet“, svarede Christian kort.

Den lille Mand smilede med et fornøiet Ansigt. Han gik derpaa ind i Kjøkkenet til den gamle Kone, og sagde: „Gaa du kun til No, Moder! jeg skal nok slutte Ilden, og gjøre Kjøkkenet reent. Men sly mig Nøglen til Spiiskammeret.“ „Ja det er godt nok“, sagde Konen langsomt. „Hvad for noget!“ udraabte Manden barsk: „vil du gjøre mig vred? kan jeg ikke være dig saa god igjen?“ Med ventlige Miner og Undskyldninger leverede Konen ham den forlangte Nøgle og gik bort. Nu løb den lille Mand ud til Christian, tog hans Haand, og sagde: „Kom nu, min Dreng! nu skal du ikke længer

lide Ruld eller Sult." Han førte ham nu ind i Kjøkkenet, lagde mere Brænde til den lystigt knyttende Ild, satte en Stol ved den, hvorpaa han ventlig nødte Drengen til at sætte sig, efterat han først havde trukket hans vaade Klæder af, og hængt dem ved Ilden. Derpaa hentede han gæstfædig en Potte med Mælk, som han satte over Ilden, dækkede et lille Bord foran Christian, satte den varme Mælk for ham, bragte Brød, Ost og Smør, og blev derpaa staaende lidt fra ham, og syntes med Fornøielse at bivaare hans Maaltid. Da Christian havde spist, tog han Alting bort, og satte sig derpaa hos ham paa Kanten af Skorstenen. Den trohjerte Dreng fattede snart Tillid til sin godmodige Vert, og besvarede hans Spørgsmaal med Åbenhjertighed, saa den Fremmede snart kjendte Christians hele Stilling og huuslige Forhold. Endelig sagde Manden: „Regnen vedvarer endnu; det kan ikke nytte, at du vil tænke paa at gaae til Byen inat. Tøv her, til det bliver Dag. Jeg skal skaffe dig et godt Natteleie. Siig mig“, tilspode han med et skalkagtig Smil: „Er du bange for Spøgeri? Troer du derpaa?“ Christian saa paa ham med store Øine. „Om jeg troer paa Spøgeri?“ sagde han langsomt: „Det veed jeg ikke ret selv. Men bange derfor, det synes mig ikke, jeg vilde være. Min Fader siger, at naar man har en god Samvittighed, kan det ikke gjøre En Noget, og jeg synes, at Alt hvad jeg har hørt derom, er noget naragtigt Løi, som man gjerne kunde lee af.“ Den lille Mand nikkede ventligt. „Du er en brav Dreng!“ sagde han: „nu skal du ogsaa sove i en kongelig Sal.“ Han hentede nu en Lygte, kændte Lyset i den,

tog et Par uldne Hestedækkener paa Armen, og førte derpaa Christian op i den store Sal ovenpaa, hvor han bredte det ene Teppe paa Gulvet, og lod Drengen lægge sig derpaa, tildækkede ham med det andet, søffede ham derpaa en god Nat, og gif bort.

Da Christian var bleven ene, fattede han sig overende, og søgte at ordne sine Tanker. Den store Sal, som han kun flygtig havde seet ved Lygtenes Skin, forekom ham dog lidt rædsom i al dens, ham saa fremmede Pragt. Stormen rusede i Altandsøerne. Det susede i Skoven, han kunde høre Uglernes skrige, og en fjern Brølen, som af Hjorterie fra deres natlige Opholdsteder. Alt Dette, forenet med den Fremmedes sidste Spørgsmaal og forunderlige Udseende, gif ham om i Hovedet, men disse Forestillinger maatte dog give Plads for veemodige Tanker om hans Fader og om den Bekjending, Denne vistnok i dette Dieblif led for hans Skyld, indtil endelig Sønnen, denne Barnets trofaste Ven, lukkede hans Øine.

Han havde ikke sovet længe, før det forekom ham, som om den lille graa Mand tog ham i Armen og faldte paa ham. Hurtig aabnede han Øinene, men der var Ingen. Derimod var det ham paafaldende, at hele Salen var oplyst af et svagt, ustadigt Lys, ligesom af en Nallampe der flammer, nær ved at gaae ud, og ved hvis Skin alle Gjenstande fæste en bevægelig Skygge. Med Forundring bemærkede han, at dette Lys udgik fra det de fleste af vore Læsere velbekjendte Vasrelief ligeoverfor Kamiæen, som forestiller Jagtens Gudinde med sine Nympher, og i Baggrunden den med et Hjortehoved

begavede Actæon. Som i en Taage syntes disse Figurer at bevæge sig frem og tilbage, at vore, blive tydeligere, lidt efter lidt ligesom med Møie at løsne sig fra den faste Bløde, hvorpaa de vare anbragte, og endelig at komme ned i Salen, fulgte af en umaadelig Skare af lignende Skikkelser, af Nympfer, Satyrer og Hunde. Christian forfærdedes, men Forundring og Nysgjerrighed dæmpede hans Skræk og holdt ham i en spændt Forventning. Han reiste sig, men blev staaende ganske ubevægelig, og krydte sig fast ind til Væggen i den Krog, hvor han havde ligget. De besynderlige, listagtige Figurer svævede ham forbi i flere Grupper; Mange af dem havde skønne Former; de lette, hvide Slør, som bedækkede dem, fløi som en gjennemgigtig Taage i den underlige Dands, de opførte, og som ledsagedes af Tambourins og andre Instrumenter uden al Klang, saa man ingen Toner hørte, blot et Slags Rhythmus eller Tact, som naar man ganske sagte med Fingrene trommer en Melodie paa Bordet. Mellem Nympferne ndmærkede sig en høi, qvindelig Skikkelse af en stor, ubeskrivelig Skønhed, men i hendes Diefast laae noget saa Græsefælt, at Christian, hver Gang hun saae til den Side, hvor han stod, følte sig greben af en aldrig følt Gysen. Pludselig stode hun og hendes Nympfer stille. Nogle græsfulge Skontrolde med Horn og Vulksefødder kom nu fløbende med en Figur af en Mand med Hjortehoved. Han syntes ganske betagen af Skræk og Fortvilelse, og ibet Troldene trak tæl forbi det Sted, hvor Christian stod, hæftede Manden et Par menneskelige Dine paa ham, hvori der var et saadant Udtryk af Smerte og

Bøn om Hjælp, at Drengen pludselig glemte al Frygt, og kun følte sig besjælet af Medynk og Attraa efter at hjælpe. Troldene saavel som Nympherne spottede og mishandlede den Ulykkelige. De hidsede Hundene paa ham, hvilket syntes at forårsage ham en græselig Angst. Disse glubende Dyr anfaldt ham og jage ham, som en virkelig Hjort, hele Salen frem og tilbage, indtil han næsten afmægtig faldt om for den omtalte høie Nymphes Fødder. Denne, i hvem Christian først erkjendte de Andes Fyrstinde, vinkede ad En af sine Terner, der bragte hende et lille Speil. Med dette i Haanden bøjede hun sig over den ulykkelige Hjortemand, hvis Hoved en Satyr hævdede iveiret, for at lade ham see i Speilet. Men han vægrede sig med alle Tegns paa en virkelig Dødsangst og med saa hønlige Lader, at Christian ikke længere kunde være et orkesløst Vidne til denne Scene; men glemnende al Nød og sine svage Kræfter, foer han frem mellem alle disse Skikkelser, og omslyngede den Ulykkelige, som i det Samme reiste sig, hvorpaa han raabte med høi og begejstret Stemme: „Hvad ere I for Væsner? Hvad er det for et ffjændigt Spektakel, I drive her paa et kongeligt Slot?“ Medens Christian talede saaledes, saae han med Glæde og Forbauselse det kongelige Vaaben i Loftet at lyse med en stærk Glænde. Alting løb nu sammen som en bevægelig Taage. Han stob mit i Salen, med den venstre Arm slynget om Hjortemanden. Han følte nu, at Gulvet paa det Sted, hvor de stode, gav efter, og pludselig sank de Begge ned, som det syntes, i en dyb Afgruud, hvor de standse.

Da Christian nu saae sig om, befandt han sig i

en stor, hvælvvet Gul, oplyst af en uhyre Metal-Lysetrone, som hang under Loftet. Han sad paa et Slags Løsbænk, ved Siden af Hjortemauden, som han endnu holdt omslynget. Rundt om dem stode en heel Skare Mænd med Hjortehoveder. De vare prægtig klædte i bejnderlige fremmede, men rige Dragter, med Guldfjeder og Perler om Hals og Arme. De strege af Glæde over at see den omtalte Mand, som de kaldte deres Herre og Konge, kysede hans Hænder og Fødder og indhyllede dem i en prægtig Klappe, idet de bestandig buffede for Christian, og overøste ham med Taffigelser og Høfligheder, som han ikke begreb. Kong Hjort — som vi ville kalde den omtalte Mand — gav dem et Bink til at de skulde fjerne sig, og da han blev ene med Christian, vendte han sine Blikke, menneskelige Blikke til ham, trykkede hans Haand med hoide, menneskelige Hænder, og sagde: „Takket være du, min unge Velgjører! I Aarhundreder har jeg ikke nydt en Time som denne. Er du Den, som de forsonede Guder have sendt til min Frelse, da være du velsignet.“ Herpaa fortalte han Christian sin Skæbne i følgende Ord:

„Jeg behøver ikke at sige dig, at jeg er et Menneske som du. At Parcerne have udspondet min ulykkelige Livsstraad til en for Mennesker saa usædvanlig Længde, at jeg nu har levet i meer end tre Aartusinder, kommer af den Omstændighed, at jeg — som du seer — lider af Trolddom, og desuden hver Dag er forvandlet til Steen. I denne unaturlige Tilstand staaer Tiden stille for os, og Den, som kommer tilbage til sig selv efter en saadan Forvandling, befinder sig i samme Alder som

han var, da denne Ulykke traf ham; og han deler nu ikke mere de Udsødeliges sørgelige Fortrin, men Timeglasfædet løber nu for ham, som for den øvrige Menneskeslæggt.

Mit Navn er Actæon. Jeg var fordem Konge i et af de skjønne Lande i det gamle Grækenland, som endnu bejnges af Digterne. Ved mit Hof opholdt sig en Prinds, ved Navn Endymion. Vi vare forbundne ved det fortroligste Venfkab, og levede et lystigt Liv med hinanden. Men efterhaanden bemærkede jeg, at Endymion ikke gjerne tog Deel, hverken i Sagt, Gjæstebud eller glade Dands. Han blev bleg og melancholisk, og sværmede hele Natten i Maanedstun; ja det gik saa vidt, at han ofte i hele Uger aldrig nogen Nat sov i sin Seng eller var af sine Klæder. Jeg eftersporede hans hemmelige Veie, og erfoer, at han stod i en Kjærlighedsforstaaelse med en vis Prindsesse Diana af den gamle Hystestamme, som man kalder Grækenlands Guder, og som af dem selv og mange Andre sættes høit over alle Mennesker. Jeg kjendte godt denne Prindsesse Diana. Jeg saae hende meget ofte paa Sagten. Jeg vidste, at der ikke var en værre Besjæbel end hun. Hun slog sine Terner, og jog dem Pokker i Bold, naar de blot paa alfare Veie havde hjulst et Mandfolk; saa knips og snerpei lod hun til at være; men jeg havde ofte seet hende dands upaaklædt med sine Lebsagerinder, og bære sig ad som en Wildkat. Man sagde ogsaa, at hun stod i Forbund med de grumme Væsner i Underverdenen, at hun tidt om Natten opholdt sig mellem dem, og udsøvede Trolddom. Men i lyse Aftener og Nætter jæg hun sig til Endymion. Da paatog hun sig en siin, sværmerisk

og from Mine, jaac bleg og smægtende ud, bar lange, lyseblaae, sædelige Klæder og hvide Slør. Da jeg havde opdaget Grunden til Endymions forandrede Stemning, advarede jeg ham mod denne Diana, og fortalte ham hvad jeg vidste om hende, men han blev vred over min formastelige Tale. Efter nogen Tids Forsøb blev han imidlertid selv inderlig kjed af dette søde, smægtende Uvæsen, og kom en Dag og betroede mig, at han i Grunden elskede en ung, blomstrende Skjønhed, ved Navn Aurora, der, som han sagde, var gift med en gammel, vrangen Mand, som laac og sov langt ud paa Morgenstunden, hvorfor han da paa denne Tid listede sig fra ham, og hemmelig besøgte Endymion. Dog gjorde Denne sig Betænkeligheder over at forlade sin Luna, (saadan kaldte han Diana), af Frygt for at hun skulde græmme sig altfor meget over hans Tab. Jeg trøstede ham med, at denne Dame var langtfra ikke Den, han holdt hende for at være, og tilbød ham at vise ham hende og hendes Hofdamer, naar de vare — som man siger — paa deres egen Bolsgade, og troede sig ubemærkede. Dette Forsæt blev snart udført. En Morgen listede Endymion og jeg os sagte til et med Buske og Trøer tæt beveget Sted i Skoven, og jaac, skjulte bag Løvet, hvorledes Diana og hendes Nymphes badede sig i en Vig af Floden, og endog i Vandet dreve de vildeste og meest lypsede Lege. Endymion gjorde en Bevægelse af Fornadring, hvorved vi bleve opdagede. Diana soer imod os, og endnu skamsom mod den forbums Elskede, vendte hendes hele Brede sig mod mig. Jeg sølte strax

dens græsselige Virkning. Alt Mob forløb mig. Med en Hurtighed, jeg aldrig tilforn havde været istand til, løb jeg ind i Skoven, og standsede ved en Kilde, hvor jeg med Forførdelse saae, at mit Hoved var forvandlet. Mit Jagtsolge kom løbende mig imøde. Alle bare de Hjortehoveder, ligesom jeg. Vore egne Hunde forfulgte os. Vi flygtede for dem med usigelig Angst, og først ved Nattens Komme stjal vi os med Stamsjælbhed ind i mit Slot. Jeg lod min unge Fætter komme til mig, overlod ham min Throne, og drog med min Ulykkes Staldbrødre til et eenfontt Slot mellem vilde Bjerge og mørke Granstove. Der levede vi i mange Aarhundreder et sørgeligt, hedsommeligt Liv.

En Dag da jeg laae ene i Græsset i det Dykke af Skoven, kom en Krage og fattede sig paa en Green over mit Hoved. Den saae paa mig med sjæmme, menneskelige Bine, og med Forundring hørte jeg den nævne mit Navn. „Kong Actæon!“ sagde den, „fat Mob! der er endnu Raad for vor Ulykke.“ „Jeg er,“ vedblev den, „ulykkelig som du. Jeg er Nymphen Corone, forvandlet til Krage af den grimme Broder til hende, som forfølger dig. Jeg kommer fra Norden, hvor jeg har været med de andre Krager. De dumme Dyr sidde endnu der paa Taget og fryse om deres Fødder, thi nu er det Vinter der. Jeg hørte dem synge:

Vi vil flyve til Danmark,
Kjæbe os Skoe for en halv Mark.

Men jeg, som har bedre Forstand, og ikke lader mig inddilde, at man i Danmark skulde kunne saae Skoe til

den Priis, jeg fløi her hen, for at fortælle dig om Noget i samme Land, der kan være dig til større Nytte end Skoe. I en deilig Skov, i en Hildegrøtte, boer der en Najaade eller Nymfhe, som forstaaer den Kunst at helbrede Forvandlede. Vil du tiltræde den lange Reise, vil jeg vise dig Veien.““ Den snaksemme Fugl fortalte mig desuden, at den hele Verden havde faaet en ny Skikkelse. Mit gamle Nige var for mange Tider siden i fremmede Hænder, og den hele Slægt af den Gudeflægt, hvortil Diana hørte, landsflygtig og adspredt, indesluttet, jagde Nøgten, i et Bjerg, man vidste ikke hvor, men Ingen frygtede længer deres Magt.

Haabet vaagne i mit bange Hjerte. Jeg og mine Staldbredre tiltraadte Reisen, og tilbagelagde den med stor Nøie og Fare. Men vor værste Ulykke forefod. Glade over at have naaet vor Reises Maal, drog vi ind i dette Slot, som dengang var nyt, men sjelden blev beboet. Men I Guder! neppe vare vi komne herind, før vi erfarede, at vor grumme Forfølgerinde opholdt sig her med sit hele Følge. En lille, godmodig Mand i graae Klæder, henhørende til et mig ubekjendt Slægt Bædner, antog sig os, og skjulte os dybt i Jorden i denne Hvalving, hvor du nu seer os. En Nat da han ikke var tilstede, var jeg saa daarligh at forlade denne Sal og gaae omkring her i de mange Sale, som stode til denne. Jeg steg endogsaa op ad en Trappe, som førte til et Kjøkken, hvor der stod et stort Bord. Jeg fik det uhyggelige Indfald at sætte mig paa dette, for at hvile mig. Men pludselig gif det iveret med mig, og

jeg befandt mig i den store Sal oppe i Slottet.*) Den Scene, hvortil du inat var Vidne, viste sig nu for mig. Mine Forfølgere nylrebe ud af deres Smuthuller, grebe og mishandlede mig, til de mod Morgenen tvang mig til at see i det græsselige Speil, af hvilket Medusa-Hovedet med sine brustne Dine, sit blaablege, halvfor-raadnede Ansigt, omgivet af de gruelige Slangehaar, stirrer paa den gysende Tilskuer, indtil han bliver til Steen. Dette blev ogsaa min Skjæbne, men det var mig dog en lille Trøst, at mine Plage-Mander ogsaa mod Dagens Komme deelte samme Uheld. De krøbe ind i mig ubekjendte Smuthuller, hvor de hele Dagen stode forstenede, og først med Natten fik de Liv og Bevægelse. Hver Nat blev jeg levende med dem, blev mishandlet af dem, og med usigelig Hjerter-Angst blev jeg tvungen til at see Gorgonen i de døde Dine, og led saaledes daglig Døden. Til Kildens Nymphe kunde jeg ikke komme. Heller ikke kunde det nytte mig, om jeg havde været fri, thi den graa Mand havde sagt mig, at ikke jeg, men en uskyldig Dreng maatte løse min Trolddom. Jeg troer, at du er denne Dreng."

"Det troer jeg med," sagde den lille graa Mand, der i det Samme kom ind: "Fat Mod, Kong Hjort! Og du min unge Ven!" sagde han til Christian, "følg du med mig."

*) Som bekendt, skal der i den store Sal paa Eremitagen have været en mechanisk Indretning, hvorved Spisebordet kunde pludselig synke igjennem Gulvet ned i Skjoldet, og derpaa løftes op igjen, uden at Gæsterne behøvede at flytte sig.

Han førte nu Christian ind i et lille Kammer, langt fra denne Høvelving, men bestandig under Jorden. Der brændte en klar Ild paa en Kamin, og et Bord stod dækket. Han satte sig til Bordet med sin unge Gæst, og bød ham alle slags Epise og Drillevarer, som Christian dog ikke var istand til at nyde. Derpaa sagde han til ham: „Du har vist nok hørt tale om de underjordiske Folkeslag, som man kalder Nisser; og du har sagtens gættet, at jeg er et af disse, med Menneskene ved et usynligt Bånd forenede og beslægtede Væsner, der ventlige og hjælpsomme leve med eder i eders Huse? Jeg er den Fornemste i denne Egn. Mig lyder en utallig Skare af mit Folk. Vi have af ganske Hjerte det hebenste Kram, som har faaet Indpas i dette gode Slot, og Den, som kan uddrive dem, sværge vi et evigt Vennskab. Du har de Egenheder, som fordres dertil. Vil du frelse den uhyggelige Kong Hjort og hans Følge, og tillige gjøre mig den Tjeneste at skaffe mig af med deres Nærværelse her, saa hav Mod og Mandes Hjerte, thi du endnu er en Dreng, og følg mig til den fromme Jomfru Kirsten Piil, som boer ved Kilden, hun vil sige dig hvad du har at gjøre. Solen er endnu ikke opstaaet, du kan endnu faae hende i Tale. Vil du følge med mig gennem den underjordiske Gang, som fører herfra til hendes Bolig?“

Christian følte sig begejstret af den Tanke, at han allerede i saa ung en Alder skulde kunne udøve en saa mandig Handling, og fulgte modig med Dvergen, der førte ham gennem flere underjordiske Høvelvinger til en Serubør, som han aabnede med en Nøgle, han bar hos

sig, og gennem hvilken de nu indtraadte i den omtalte Gang. Den var snæver og ganske mørk, og blev kun svagt oplyst af en lille Lygte, som Nissen bar, hængende i sit Belte. Luften derinde var tung og kvalm. Neppe havde de gaaet nogle faa Skridt, førend nogle store, glubende Hunde med gloende Dine kom farende imod dem, med græsfelig Hulen og Gøen, der imidlertid lod dømpet, ligesom den Musik, Christian om Ratten havde hørt i Salen. Den modige Dreng vendte sig lige imod dem, tiltalte dem med sagtnodige Ord og fløitede ad dem. Strax vege de tilbage, som om de bleve bange, hvorpaa de fulgte ham krybende paa Bugen, og bestandig hylende. „Det min brave Dreng!“ sagde Dvergen: „disse ere Dianas Hunde, de kunne skræmme den Bedste, men det er kun Vind. Det er noget usjelt, forsagt Skram, som hele Resten.“ Deres qualte Hulen var imidlertid saa græsfelig, at Christian zittrede derved. Nu kom ogsaa Ugler og Flaggermuus med meeneffelige Ansigter, fløi lige mod ham og sloge ham om Dreene med kolde, klamme Vinger. Christian kunde neppe komme frem længer, og følte sig mat og beængstet. Han stod stille et Dieblit; men rask greb han sit Lemmetørklæde, kastede det over sit Ansigt, tog Dvergen under Armen, og fordobblede sine Skridt, idet han med høi Røst gav sig til at synge: „Kong Christian stod ved høien Mast.“ Hundenes Hulen begyndte strax at tage af ved første Lyd af Drengens rene klare Stemme, og inden Sangen var tilende, vare alle de fæle Dyr forsvundne, og de to Vandrende gik ubehindrede med raske Skridt. Ogsaa Luften syntes lettere. „Det var en deilig Sang!“ sagde

Dvergen: „Befignet være du, min raske Dreng! du har forjaget de lede hederløse Kreaturer. Ja intet Saadant formaaer at modstaae et Menneskes Magt, naar dette er godmodigt, uskyldigt og hæft som du. Men see, nu ere vi ved Aaaleet af vor Vandring.“

En lille Jernbør viste sig nu paa Siden af Gangen, der syntes at strække sig endnu længere bort. Nissen aabnede Døren, og de traadte ind i en Grotte, hvis Inddighed ganske fortryllede Christian. Dens glubjende Bægge vare overgroede med blomstrende Planter, der stynge sig op ad dem og danne en Bue under Loftet, i hvis Midte var en Aabning, som et Bindue, gjennem hvilket man saa den klare Kilde løbe og danne som et speilklart Glas, gjennem hvilket Himlens Lys faldt ned i Grotten. Morgensøden kastede i dette Dieblis sine første Straaler derved, og farvede Alting med et rødtligt Skjær. Rundt omkring lyste Sanct-Hans-Ormene frem, som smaa Stjerner mellem det dunkle Løv. En stærk Bellugt var udbredt i Luften, som naar Blomsterne dufte efter en mild Regn. I blomstrende Nicher i Bæggene vare smaa Søder, overklædte med sneehvide, med Blomster indvirkede Tæpper af det fine Bæv, som man siger, at Elverpigerne forfærdige og blege i Maaneskin. Fra et af disse reiste sig en ung Pige med et fromt, yndigt Ansigt. De lange, hvide Klæder syntes at lyse som Søl, og de skinnende, blonde Haar naaede hende ned over Bæltet. Med Dime, som den klare, dunkelblaa Kilde, saae hun paa Christian, og sagde til Dvergen: „Er dette den Dreng, du har talt om?“ Nissen svarede: „Ja, fromme Jomfru! Jeg lader ham ene med dig, og vil vente ham udenfor Jeru-

børen." Kirsten Bül jagde nu til Christian med en himmelff Bærdighed og Blidhed: „Jeg veed dit Ørinde. Den ulykkelige Konge og hans Følge ere løste af Trolddommen, naar en Dreng, som du, frivillig vil see i det græselige Speil, en Midnatstund naar disse Trolde faae Liv.“ „Tor jeg spørge dig, ædle Helgen,“ sagde Christian ærbødig: „hvad seer man i det Speil?“ „Et legemligt og anstueligt Billed af Døden, som forstener alt Levende,“ svarede Kirsten afoorligt. „Men,“ sagde Christian, „om nu ogsaa jeg bliver til Steen, hvad skal der da blive af min stakkels Fader? Hvor kan jeg gjøre ham en saadan Sorg?“ Kirsten saae mildt paa ham, og sagde: „Mit gode Barn! Betænk, at du nu engang er bleven indtraffen i denne Trolddoms Kreds, og derfor du nu ikke gennemgaaer Prøven, ere baade du og din Fader udsatte for Forfølgelser af disse onde Magter, og desuden for den Brede, som den ellers gode, men noget hævnjerrige Nisse og hans Folk ville lade gaae ud over dig. Desuden troer jeg vist ikke, at det Billed, du seer i Speilet, vil enten forstene eller dræbe dig. Dette Billed er ikke eens for Alle, og et barnligt Hjerter kan vel modstaae den forsteneende Kulde. Drik endnu Nod af dette Bæger, det er Vand fra min Kilde.“ Hermed rakte hun ham et deiligt Kryystalbæger, fuldt af det klareste Vand. Christian vilde drikke, men standsede; thi idet hans Læber rørte Glasjet, saae han sit eget Billed deri, og bag samme Kilde-Nymphen, der holdt Haanden over hans Hoved, ligesom for at give ham sin Velsignelse med paa Veien. „Hvorfor drikker du ikke?“ spurgte hun. „Fromme Jomfru!“ svarede Christian: „jeg tænker paa,

at det Billede, jeg snart skal see i Speilet, neppe vil være saa trostelig, som det, jeg seer her i det spillede Vand.“ Med disse Ord tømte han Bægeret, og følte sig let og glad. Han fandt sin Ledjager staaende udenfor Døren, og gik med ham ad den Vej, de vare komne.

Den underjordiske Gang var nu fuldkommen fri for alle Hindringer, og Luften renset. De gik, uden at vælte mange Ord. „Jeg vil,“ sagde Dvergen, „nu føre dig en lille Omvei til vor Bestemmelse, for at du kan see, hvorledes det gaaer til herinde.“ Han aabnede nu en anden lille Børndør i Gangen, og førte Christian ud i en stor Skov, der ganske lignede Dyrshavs-Bakken, men med det ubestemte, taageagtige Udseende, hvorunder Gjenstandene vise sig for os i Drømme. „Her,“ sagde Drengen, „er Svirebrødrenes Drømmerige. De fulde og fordrufne Mennesker ere kun halvt i det virkelige Liv; med deres anden Halvdeel opholde de sig i denne taagede Verden, eller, som de kalde det, drive omkring med en Dums. Al Naahed og Høbelagtighed viser sig her i sin ynkelige Skyggetilstand, medens det oppe paa Jorden kun alt for gjerne giver sig Skin af noget Virkeligt.“ Snart bemærkede Christian Sandheden af Dvergens Ord, thi en Mængde blege, ravende Skygger ilede ham forbi med usikre Skridt. Nogle drak af tomme Glas, hvori de troede, at den kosteligste Vliin var indeholbt; Andre spadserede Arm i Arm med Skygger af hæslige Frientimmer, i hvilke de saae de største Skjønheder; Andre spillede Kegler, men Kuglerne vare lutter Dødningshoveder. Andre dansede, men Musikanterne vare Ugler og Haarekullinger. Christian saae ogsaa en itubrukten Kildevogn, af den Art,

som man paa Jorden benævner Raffemøller, men for
 hvilke Misfespøget idetvildt har et andet Navn. I en
 Grøft ved Siden af denne Degn laae Hr. Bliis med sin
 Svirebroder og sin Søn Peter, alle Tre fulde, og be-
 gravede i den dybeste Søvn. Christian kunde ikke lade
 være at snibe Peter i Næsen, for at see, om der var
 Liv i ham. Han sprællede med Venene, og gebærbede
 sig stræffeligt derved. „Lad det være!“ sagde Dvergen:
 „Smorgen vil han nu have en blaa Plet paa Næsen,
 og han har allerede saamange paa Kroppen, formedelst
 det tunge Fald fra Vognen ned i Grøften.“ Ved
 nærmere at see paa Træerne i Skoven, blev Christian
 meget forundret over deres besynderlige Udseende. De
 havde baade Blade og Frugter, men Bladeene vare Blan-
 sebler, og Frugterne vare Ducater og Søldalere. „Denne
 Skov,“ sagde Dvergen, „er voxet op af de Penge, som
 Svirebrodrene øde paa deres sværmende Forlystelser.
 De gjøre ærligt hvad de formaae for at ødelægge deres
 Penge, men hvad der falder til Jorden, er ikke spildt;
 det voxer op, og bærer Frugt. See, hvilken stor Skov!
 Her er en Kæmpe-Eg; dens Blade ere lutter Hundred-
 daler-Sebler, og dens Frugter lutter hollandske Ducater.
 De mindre Træer have ringere Blade og Frugter.“
 Christian kunde ikke noksom beundre det majestætiske Ege-
 træ. „Skulde det ikke være tilladt,“ spurgte han, „at
 plukke nogle Blade af dette Træ? jeg vilde da give dem
 til min stakkels fattige Fader, som maa staae i Urteboden
 Kar ud og Kar ind, og næsten aldrig sees noget Grønt
 af Træerne.“ „Det gjerne,“ svarede Dvergen: „pluk
 saa meget som du vil.“ Christian lod sig det ikke sige

to Gange, men fyldte sine Lommer saaledes med Egeblade, at han var saa bepakket som et Æsel, og neppe kunde gaae af Stedet; og da Lommerne ikke kunde rumme flere, fyldte han endnu sin Hat og sine Støvler med saa mange, som der kunde faae Plads. Derpaa gif de ad en anden Vej tilbage i den underjordiske Gang.

Den venlige Niise førte ham ind i det Kammer, de ved Dagbrækningen havde forladt. Ilden brændte 'atter lystigt i Kammeren, og oplyste Kammeret. Bordet stod dækket paan, og efterat den omhyggelige Bert godmodigen havde erbet Christian et lidet Maaltid, som Denne med frisk Mod nød, aabnede han Døren til et lidet, tilstødende Kammer, hvor en god Seng stod opredt, idet han sagde: „Du trænger til Hvile, min Dreng! hvil dig ud her. Jeg skal nok vække dig, naar Tid er.“ Christian lod sig heller ikke sige Dette to Gange. Han lagde sig strax tilslængs, og sov ind. I Drømme troede han at see sin afdøde lille Søster. Hun var bleg, men deilig. Hun bar to hvide Vinger paa Skuldrene, og holdt en Balsme-krands i Haanden. Hun smilede til Christian, og rakte de smaa Arme imod ham.

Han sov lige til den næste Nat, og vaagnede ved at Dvergen traadte hen for hans Leie, og sagde: „Kom, min gode Dreng, nu er det Tid.“ Hurtig og modig sprang Christian op. Han følte ingen Frygt, men var i sit Hjerte overbevist om, at han vilde seire over Trolddommen. Han og hans Lebsager løb hurtigen op til Salen, og traadte ind. Spøgeriet var alt i fuld Gang. Kong Hjort laae paa Jorden, omringet af Hundene og sine Plage-Aander. Den grumme Diana nærmede sig

med Speilet. Da sprang Christian til, stillede sig imellem hende og den ulykkelige Konge, og saae med sine milde, klare Øine lige ind i Speilet. Forundret og lykkelig saae han i dette — ikke det frygtelige Medusahoved, men det yndige Syn han havde seet i Drømme: Hans lille Søsters elskede Ansigt smilede til ham. Med Glæde rakte han Armen mod Speilet, da forsvandt Diana og hele Skaren. En Taage blev tilbage i Salen. Han bemærkede kun, at Dvergen greb en Satyr og stjød ham ind i Basrelieffet over Kaminen til det Sted, hvor Actæon pleiede at staae. Kong Hjort stod ved Christians Side. Med Glæde saae den gode Dreng, at Trolddommen var forsvunden, og at den ulykkelige Konge tilligemed hans Følge bare ordenlige Mennekehoveder; Kong Hjort omsavnede Christian, og ndgjød sin Hentykkelse i usammenhængende Ord. Hans Hoffolk omringede dem; de hvide sig for Christian og vilde kysse hans Hænder. Mange af dem vilde række ham deres kostbare Armbaand og Guldhjæder. Kong Hjort vinkede ad En, der nærmede sig med et stort Skrin fuldt af Guldpenge. Kongen tog det af hans Haand, og rakte det til Christian. Men ligesom Denne vilde modtage det, traadte Nisjen imellem dem, og støbte det tilside, idet han raabte: „Nei, nei! behold eders Guld for jer selv. Drengen maae ikke tage det, det vilde kun bringe ham Uheld. „Nu affled med jer!“ tilføiede han, idet han gjorde Tegn til dem med Haanden, at de skulde gaae: „Eders Heste staae fablede nede i min Stald; skønder jer nu at pakke jer. Lykke paa Reisen!“ Som en Stare Trækfugle myldrede de nu ud af Døren; Taagen

fordelte sig efterhaanden; Dagen begyndte at grye, Alt stod nu i Salen, roligt og som det endnu staaer. Dvergen omfavnede nu Christian med stor Glæde. „Triumf!“ raabte han: „Nu er alting godt, Trolddommen er løst. Der staae de i Muren, forstenede til evig Tid.“

I det Samme høstes en lystig Jagtmusik. Slots-Risken førte Christian ud paa Altanen, og han saae nu Kong Hjort med sit Følge, Alle paa sorte Heste i flyvende Fart ile hen over den store Slette, og forsvinde i Skoven.

„Nu,“ sagde Christian, „maa jeg hjem til min Fader, som vistnok ængster sig over min lange Udeblivelse.“ „Det er ikke meer end billigt,“ svarede Risken: „Jeg skal ledsage dig paa Veien. Jeg kan, om du ønsker det, føre dig igjennem den underjordiske Gang lige til Christiansborg Slot i Kjøbenhavn.“ „Nei,“ svarede Christian: „nu vil jeg heller ud i den friske Morgenluft, og styrke mig ved at indaande den.“ „Som du vil,“ svarede Risken, idet han tog ham ved Haanden, og førte ham igjennem Skjæfnet ud paa Sletten. Da de kom til det store Træ, hvorunder Christian havde siddet, dengang han, uden at vide det, gik til Eremitagen, kom han til at tænke paa den Stemning, hvori han dengang havde seet op i dets høie, hvælvede Krone, og fulket over sin forladte Tilstand. Træet syntes atter at indbyde ham til Hvile. „Lad os sætte os lidt her,“ sagde han til Risken: „Jeg synes jeg er træt, og ligesom forstyrret i Hovedet.“ Hans velvillige Ledfager samtykkede i hans Dusk, og de fatte dem begge. Christian strakte sig i

Græsset, og saae op i Træets Krone, idet han stræbte at samle sine Tanker. Men under denne Beskæftigelse faldt han i Søvn.

Da han vaagnebe, var det høi lys Dag. Han sprang op, og gned sine Øine, for at besinde sig. Han bemærkede i nogen Afstand den lille Nisse, som vendte sig om, og saae efter ham. Da Nissen saae Christian vaagen, raabte han til ham: „Farvel, min Ven! Nu er Solen staaet op, og Trolddommen forsvunden; nu er du fri og løsreven fra det hele natlige Uvæsen.“ I det Samme befølte Christian sine Lommer, men fandt, at de vare tomme; hurtig tog han sin Hat af, men ogsaa den var tom. „Hvor er mit Egeløv?“ raabte han til Nissen. „Det er forsvundet med al den øvrige Trolddom,“ gjensvarede Nissen: „men vær rolig; Erstatningen vil ikke udeblive; dit gode Hjerte og dit Mod ville nok blive belønnebe.“ Med disse Ord tog Nissen sin røde Hue ærbødig af, hilfede Christian, og sank ned i Jorden. Men idet han sank, svingede han sin Hue, og lastede den iveiret; og det forekom Christian, som om den fløi hen ad Jorden. „Det er godt nok,“ sagde Christian ved sig selv: „men man veed hvad man har, man veed ikke hvad man faaer.“ Hurtig trak han sine Støvler af, for at see, om der ikke endnu skulde være lidt Egeløv i dem; men han bemærkede ved samme Veilighed, at der vare Huller i dem, og at de ikke vare opfyldte med Andet, end med Grus og Smaaastene. Taalmodig trak han dem paa igjen, og vilde begive sig paa Veien hjemad. Da saae han med Et noget Rødt ligge i Græsset nogle Skridt borte. „Naa,“ sagde han ved sig selv: „der

ligger da Nisjens røde Hue. Jeg vil tage den op, og lægge den hen i Kjelberdøren paa Slottet, saa kan han finde den der." Han gik nu hen til Stedet, og fandt — ikke Nisjens Hue, men en stor, rød Portefeuille. Han aabnede den, og saae med glad Fornubring, at den var propfuld af Hundreddaler-Sedler og af Papirer, som Drengen ikke kjendte. „Hvad er Dette?“ tænkte han: „Er det en Gave af Nisjen?“ I samme Øjeblik hørte han sit Navn nævne, han saae iveiret, og hans Fader stod foran ham. Den stakkels Mand havde ængstet sig meget over Christians Udeblivelse, og Hr. Bliz og Peter, der imidlertid vare komne hjem, havde ved deres løgnagtige Beretninger endnu forøget hans Urolighed; han var derfor, tiltrods for sin Broders Forbud, vandret ud til Dyrehaven, for at opsoge den Søn, der var hans eneste Nidom og Glæde. Med Henrykkelse fandt han ham nu frisk og munter, og Christian meddeelte ham strax det besynderlige Eventyr, han havde oplevet, og viste ham den fundne Portefeuille. Over Historien blev Faderen meget glad, og forsikrede, at den nok vilde bringe ham Lykke, men at den fundne Skat skulde være en Gave fra Nisjen, var dog Mere, end hans Tro paa det Eventyrlige kunde bringe ham til at antage: „Nei min Dreng!“ sagde han: „Denne Portefeuille er ganske vist tabt her i Græsjet, og vi maae ingen Nøie spare, for at see den i dens rette Eiers Hænder. Han er sikkert i stor Urolighed for den, thi den indeholder en meget stor Capital baade i Obligationer og rede Penge.“

De bleve endnu en Times Tid paa samme Sted, for at vente, og see, om ikke Noget skulde komme og

søge i Græsset efter Brevtassen. Men intet Menneske viste sig. De gik derpaa Skoven igjennem, og betragtede Alle, som de mødte, uden at Noget saae ud til at være Den, som de søgte.

De forløb nu Dyrehaven, og nærmede dem til Bellevue. „Lad os gaae herind,“ sagde Christians Fader: „Du seer ud til at trænge til en Hjertestyrkning, og det gaaer mig ikke bedre. Jeg eier desværre kun meget ubetydeligt af Penge, men en Kop Kaffe kan vi dog faae at styrke os paa.“

De vare neppe traadt ind ad Døren, førend de i den lange Gang, som gaaer gennem Huset, saae en velklædt Mand, der stod og talte med Berten og flere af Husets Folk, der havde samlet sig om ham. Hans Ansigt røbede Urolighed, og de hørte ham sige: „Jeg stod af Hesten, og gik et Stykke gennem Skoven. Der maa jeg have tabt den; men den er ikke til at finde. Jeg er meget uskyldig. Den indeholdt den hele Kjøbsum for mit Gods, som jeg har solgt. Obligationerne lyde paa Ihændehaveeren. Portefeuillen var desuden fuld af rede Penge. De ere ikke engang alle mine egne. Jeg er ganske ruineret, dersom Brevtassen ikke er falden i rebelige Hænder!“ Meget glade traadte nu Fader og Søn hen til den Fremmede. Han opgav dem sit Navn, KjenDEMærkerne paa Portefeuillen, og den deri indeholdte Sums Størrelse; og da der ingen Tvivl var om, at han var den retmæssige Eier, leverede de ham den fundne Skat med saa stor Glæde, at det var tvivlsomt, hvem der var glædest, enten de Fattige, som gave Skatten fra dem, eller den Rige, som modtog den.

Den Fremmede, som vi ville kalde Hr. Mercurio, var en brav, hjertensgod Mand, der med sand Taknemmelighed omfavnede Christian og hans Fader. Han indbød dem nu Begge til en Frokost, som han lod anrette i et Hyllhuus ude i Haven. I sin Glæde bevertede han sine Gæster paa det Bedste, og indlob sig med dem i en fortrolig Samtale, hvori han ikke blot erfarede deres hele Skjæbne, men ogsaa Christians nys bestaaede Eventyr, som Denne ikke kunde lade være at fortælle ham. Efterat Hr. Mercurio med Opmærksomhed havde hørt paa Christians omstændelige Beretning, smilede han og sagde: „Min Ven, du maa uden tvivl have jovel hele Natten under det store Træ i Skoven, og imidlertid have drømt hele din Historie. Ikke desmindre er det dog næsten et Mirakel, at din Indbildningskraft har kunnet sammensætte en saa vel sammenhængende Begivenhed, der bevæger sig i en Kreds af Forestillinger, som maae være dig ubekjendte. Derjom du var Discipel i en lærd Skole, og selvfølgelig havde læst om Diana, Actæon, Aurora, Endymion og de andre mythologiske Væsener, hvis Historie er den studerende Ungdom velbekjendt, saa var Tingene let at forklare; men nu veed jeg ikke, hvad jeg skal sige dertil, med mindre du ved en eller anden studerende Dreng er bleven indviet i dette Fag.“ Christian benægtede saavel Dette, som at han skulde have drømt Historien. „Nu,“ sagde Hr. Mercurio: „Det være en Drøm, eller ikke, saa vil jeg gjentage Nisfens Ord: Erstatningen vil ikke udeblive; dit gode Hjerte og dit Mod vilke nok blive helsunede. Jeg for min Deel skylder dig tilvisse en god Tjæneløn, og du

skal ved den nyde den Lykke at understøtte din gode Fader, og sætte ham istand til, med fornøjet Held at drive sin Profession." Med disse Ord tog Hr. Mercurio den røde Brevtaske frem, og udtog af den 2000 Rigsdaler, som han lagde i Christian's Haand, idet han sagde: „Du har reddet min Velfærd, det er billigt, at din Fader ogsaa faaer sin Velfærd tilbage." Christian kyskede henrykt hans Haand, fløi derpaa hen til sin Fader, og rakte ham Pengene, og Fader og Søn omfavne de hinanden med Glædestaarer. Mercurio betragtede dem rørt. Derpaa sagde han til Faderen: „Gode Poulsen! De er langt rigere end jeg. De har en saadan Søn; jeg derimod har hverken Kone eller Børn." Derpaa vendte han sig til Christian, og tilføjede: „Kom til mig imorgen! Vi to maae gjøre nærmere Bekjendtskab!"

Den gode Poulsen fatte sig nu paa en Kildevogn tilkigemed sin Christian, og ilede tilbage til Byen. Han havde vandret ud til Dyrehaven med et angst og bebrøvet Sind. Alle Gjenstandene, som han da havde mødt, viste sig nu for ham som i et forklaret Lys. Christian kunde neppe tale af lutter Glæde. Saasnart de kom til Kjøbenhavn, forskaffede Poulsen sig strax et lille Logis til sig og sin Søn, og forlod samme Dag sin Halbroders Huus. Inden en Uge var forløben, havde han allerede et Værksted, og begyndte sin hjære gamle Profession med stor Lykke og Glæde. Christian var imidlertid bleven som Barn i Huset hos Hr. Mercurio, hvem han daglig besøgte. Da denne Mand ved nærmere Bekjendtskab syntes at høre en stor Lyst til Studeringer hos Drengen, fatte han ham, med Faderens

Tillæbelse, i en lærd Skole. Christian søbede hyppelige Anlæg, og læste med en stadig Flid. Han blev sin Belgjører saa kjær, at denne, som ingen Baarørende havde, gjorde et Testament, hvori han indfattede ham til Arving af sin hele Formue.

Kort at fortælle: Fra hiin lykkelige Dyrehavstour ihyndes det virkelig, som om et udmærket Held fulgte Christian. Engang imellem toge han og hans Fader endnu ud til Dyrehaven, besøgte den gamle Kone paa Eremitagen, og talte med hende om Slots-Nisjen, paa hvis Virkelighed hun troede, som paa Evangeliet. Naar da Fader og Søn glade betænkte deres lykkelige Stilling, sagde den En til den Anden: „Nisjen har dog virkelig opfyldt sit Løfte.“

